

[Helge Madsen.]

oversigt over hele dette meget afgørende område om statens finansielle forpligtelser ved udlån.

Jeg har her en oversigt, som vi, der er medlemmer af radiorådet, får tilsendt en gang om måneden, en oversigt over radiovæsenets finansielle stilling. Der gives heri en opgørelse over indtægter og udgifter fra måned til måned og fra årsskiftet indtil dato, således at vi som medlemmer af radiorådet kan have fingeren på pulsen og stadig væk kan vide nøjagtig, hvorledes den økonomiske stilling er på radiofonien. Nu er naturligvis statsregnskabet eller statsbalancen en større historie, men alligevel synes jeg, det ville være betryggende, om man kunne fremlægge en tilsvarende opstilling eller oversigt over statens finansielle stilling, så man også her kunne følge med.

Når jeg så stærkt fremhæver disse ting, oversigten over lånevirkksomheden og om muligt en redegørelse for den finansielle stilling, hænger det sammen med, at vi er klar over, vi kan komme til at stå over for voksende krav til statskassen, bl. a. på grund af den folkepension, som også venstre og de konservative stemte for. De opstillede ganske vist det krav, jeg tror endda, det var et absolut krav fra den side, at der skulle findes besparelser på 100 mill. kr., før de kunne tænke sig at stemme for folkepensionen. De 100 mill. kr.s besparelser fandt man ikke, men alligevel stemte venstre og de konservative for folkepensionen, hvad grunden så kan have været. Men pengene skal skaffes — derfor vor interesse i at få klar besked.

Med hensyn til den sociale lovgivning, som den højtærede statsminister omtalte, er det med tilfredshed, vi noterer, at der her drages et skel mellem på den ene side sindssygevæsenet, åndssvagevæsenet og blindeforsorgen, hvor der tales om bestræbelser for modernisering og udvidelser — vi er enige om, at her bør der hjælpes — og på den anden side den almindelige sociallovgivning, hvor der tales om forbedringer i det omfang, som det under hensyn til den økonomiske udvikling i landet må anses for forsvarligt. Jeg tror, det er et sundt skel, der her er draget, og socialforskningsinstituttet, som bebudes, skal jo også have til

opgave, det er dets opgave, at rationalisere og finde frem til besparelsesforanstaltninger på dette område.

I anledning af det ærede medlem hr. Aksel Møllers dvælen ved den nye militærordning vil jeg gerne henstille, at retsforbundets tanke om frivillighed og spredning på dette område tages med i betragtningerne, når man skal lave den nye ordning, og jeg tror også, man vil gøre det. De store mål taber vi ikke af syne. Derfor kan vi naturligvis ikke være tilfredse med det, der her er nået, selv om vi erkender — det er derfor, vi er med i det — at adskillige af de opstillede retningslinjer peger i den rigtige retning. Den engelske historiker Toynbee taler i „Historien i nyt lys“ om de udfordringer, som kommer til menneskene, og siger, at når man tager imod dem, kan det være med til at bringe kulturen et skridt fremad. Vi har taget udfordringen op. De høje mål: et samfund, hvor retfærdighed er sat for styret, og hvor der er personlig frihed og øget personligt ansvar, er vi forpligtet til at virke for. Vi er forpligtet af vor fortid, og vi er forpligtet af vor tro på disse ideer. Vi tror på, at det skal lykkes os at nå frem ad den praktiske politiks vej, som vi nu er trådt ind på.

Aksel Larsen: Der har været nogen avis-kritik i anledning af, at folketinget efter konstituering, åbningstale og valg af forskellige udvalg tog det, man i avissproget kalder læseferie, i 2 uger, skønt vi ikke havde noget at læse på. Kritikken forekommer mig principielt uberettiget, for så vidt som det hverken kan være nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at folketinget holder møde i 4-5 dage hver eneste uge fra den første tirsdag i oktober til hen på sommeren næste år. Ved en bedre tilrettelægning af lovgivningsvirkksomheden — nogle vil måske sige ved en tilrettelægning af lovgivningsvirk- somheden — kunne arbejdet måske gøres lige så godt, måske endda bedre, hvis man indlagde ikke ferier, men passende pauser i folketingets mødevirk- somhed i stedet for at arbejde omtrent kontinuerligt, sådan som man har for vane. Men hvad den 14 dages pause angår, som folketinget nu har haft, er det i hvert fald uberettiget at skyde på selve folketinget. Der er jo fra regeringen kun forelagt få og ikke særlig presserende